

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02928/23-6

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 20 odst. 4 a 5 a ustanovení § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, rozhodl o odvolání žadatele [redacted] (dále jen „žadatel“), ze dne [redacted] proti rozhodnutí povinného subjektu České advokátní komory, se sídlem Národní tř. 16, 110 00 Praha 1, [redacted], č. j. [redacted], o odmítnutí žádosti o informace, takto:

- I. V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve spojení s ustanovením § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se rozhodnutí České advokátní komory ze dne [redacted], č. j. [redacted], **ruší a řízení se zastavuje.**
- II. V souladu s ustanovením § 16 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, se České advokátní komoře **přikazuje**, aby žadateli poskytla informaci spočívající v zaslání požadovaných anonymizovaných rozhodnutí České advokátní komory ke sp. zn. [redacted], [redacted] a [redacted], **a to ve lhůtě 15 dnů ode dne oznámení tohoto rozhodnutí.**

Odůvodnění

I.

Vymezení věci

[1] Žadatel dne [redacted] požádal prostřednictvím provozovatele poštovních služeb žádostí datovanou dnem [redacted] a odeslanou dne [redacted] Českou advokátní komoru (dále též „povinný subjekt“, „Komora“ nebo „ČAK“), o poskytnutí následujících informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“), a to přímo v souladu s ustanovením § 6 odst. 2 InfZ:

„Poskytnutí informace, a sice anonymizovaných rozhodnutí povinného o určení/neurčení obhájce pod sp. zn. [redacted] (podána [redacted]

(dále jen „žádost“).

[2] Povinný subjekt vydal ve věci dne [REDACTED] rozhodnutí č. j. [REDACTED], jímž žadatelovu žádost odmítl dle ustanovení § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 5, § 3 odst. 3 a § 11a odst. 1 písm. b) InfZ. K tomu uvedl, že nejprve šetřením zjistil, zda u něj požadovaná informace existuje a zda ji lze s ohledem na ustanovení InfZ a zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii (dále jen „ZA“), poskytnout. Dále konstatoval, že zaznamenaná rozhodnutí povinného subjektu jsou informací, která vznikla činností povinného subjektu při výkonu veřejné správy. Všechna tato rozhodnutí však dle povinného subjektu byla žadateli již v minulosti doručena. Povinný subjekt sdělil, že žadatel po něm požaduje informace týkající se uzavřených správních řízení, konkrétně řízení o určení obhájce k poskytnutí bezplatné právní služby, v nichž byl žadatel účastníkem. Dle povinného subjektu byly veškeré žadatelovy žádosti řádně vypořádány a žadatel byl písemně vyrozuměn o jejich výsledku, včetně zaslání písemných rozhodnutí ke všem jeho žádostem. Dle povinného subjektu mu nelze přičítat k tíži, že „žadatel směřuje na povinný subjekt tolik žádostí, že o nich již pravděpodobně ztratil přehled, příp. si někde „založil“ doručená rozhodnutí“. Povinný subjekt dále konstatoval, že žádost o informace dle InfZ neslouží k tomu, aby pro žadatele vykonával funkci sekretáře a opakovaně mu zasílal informace či dokumenty, které již žadatel v minulosti (někdy i opakovaně) obdržel. Povinný subjekt přitom s odkazem na ustanovení InfZ neshledal důvod, proč by tak měl učinit. Povinný subjekt dále sdělil, že kromě několika desítek žadatelových žádostí o určení obhájce k poskytnutí bezplatné právní služby (počínaje rokem 2011) a nespočtu žádostí o informace dle InfZ žadatel s ČAK vede několik soudních sporů, a povinný subjekt proto považoval žadatelův postup za „vytváření nepřiměřené zátěže na povinný subjekt, a to jako reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli, kdy některé jeho předchozí žádosti byly ze zákonných důvodů zamítnuty a žaloby žadatele jako žalobce proti Komoře pak správními soudy vesměs zamítnuty“. Povinný subjekt tak shrnul, že vzhledem k tomu, že ČAK již požadované informace žadateli v minulosti poskytla v rámci správních řízení a žadatel zároveň neosvědčil důvod, proč předmětná rozhodnutí znovu požaduje, a vzhledem k pravděpodobnému promlčení uplatnitelných nároků žadatele vůči ČAK povinný subjekt žádost odmítl. Rozhodnutí bylo žadateli doručeno dne [REDACTED].

[3] Žadatel podal dne [REDACTED] u povinného subjektu prostřednictvím provozovatele poštovních služeb odvolání datované dnem [REDACTED], jež bylo povinnému subjektu doručeno dne [REDACTED], v němž namítal, že povinný subjekt v minulosti radikálně změnil číslování svých rozhodnutí a žadateli tak nejsou známa ani č. j. jeho rozhodnutí. K tomu odkázal na informaci poskytnutou mu povinným subjektem k odlišné žádosti vedené pod č. j. [REDACTED], kde byly dle žadatele uvedeny pouze spisové značky, a navíc v poskytnutém seznamu nesouhlasily ani některé datумы. Žadatel tak dle svého mínění *de facto* „doplňuje pochybením povinného neuvedené informace a chce získat informace mu doposud neznámé v důsledku změny označování dokumentů“. Žadatel dále odkazy povinného subjektu na příslušná ustanovení InfZ považoval za nepřiléhavé s tím, že skutečnost, že předmětná rozhodnutí již byla žadateli v minulosti doručena, není důvodem pro odmítnutí poskytnutí informací, jelikož o informace může žádat i účastník řízení. Neexistenci požadované informace povinný subjekt nenamítal, a proto dle žadatele nebyl přiléhavý ani odkaz na ustanovení § 3 odst. 3 InfZ, kdy navíc nejde o důvod pro odmítnutí žádosti, navíc s ohledem na to, že povinný subjekt žadateli údajně nedávno některá starší rozhodnutí s novým číslováním zaslal. Dle žadatele nebyla naplněna ani výluka obsažená v ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) InfZ, jelikož její aplikaci povinný subjekt neodůvodnil. Žadatel dále namítal, že povinný subjekt sám uvedl, že v minulosti mu několik rozhodnutí poslal, tak proč se nyní odchýlil od své ustálené praxe. Žadatel dále spekuluje, že důvodem jsou soudní spory povinného subjektu a žadatele, které však obecně nejsou

důvodem pro odmítnutí žádosti. Dle žadatele se povinný subjekt nezabýval nezbytností omezení práva na informace, ačkoliv je mu to uloženo činit „vždy“, s odkazem na nález Ústavního soudu a judikaturu správních soudů. V této otázce je proto dle žadatele rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žadatel tak nadřízený orgán požádal o zrušení napadeného rozhodnutí, vyslovení porušení zákona a čl. 89/2 Ústavy a nařízení informace poskytnout, jelikož důvod k odepření neexistuje.

[4] Povinný subjekt neshledal důvod pro změnu svého rozhodnutí a žadatelovo odvolání spolu se svým stanoviskem a spisovým materiálem předložil Úřadu dne 27. 6. 2023. Úřad si dne 31. 7. 2023 a následně též dne 24. 8. 2023 od povinného subjektu vyžádal doplnění spisového materiálu, který povinný subjekt následně doplnil.

II.

Procesní otázka určení nadřízeného orgánu

[5] Úřad se nejprve zabýval otázkou své příslušnosti k vedení odvolacího řízení v předmětné věci. InfZ v ustanovení § 20 odst. 5 stanoví, že nelze-li podle ustanovení § 178 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), nadřízený orgán určit, rozhoduje v odvolacím řízení a v řízení o stížnosti Úřad.

[6] ČAK je povinným subjektem dle InfZ. Dle platné a účinné právní úpravy nelze určit její nadřízený orgán podle ustanovení § 178 správního řádu. Z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle ustanovení § 20 odst. 5 InfZ a je jím Úřad.

III.

Věcné posouzení

[7] Odvolání bylo podáno v odvolací lhůtě, tj. je včasné, přípustné a bylo podáno oprávněnou osobou. Obsahuje náležitosti uvedené v ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu, kdy z jeho obsahu je patrné, proti kterému rozhodnutí směřuje a čeho se žadatel domáhá.

[8] Úřad přezkoumal podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, v rozsahu námitek (tvrzení) uvedených v odvolání.

[9] Úřad shledal, že **žadatelovo odvolání je důvodné.**

Právní rámec

[10] Dle ustanovení § 15 odst. 1 InfZ, pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.

[11] Dle ustanovení § 3 odst. 3 InfZ se informací pro účely InfZ rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

[12] Dle ustanovení § 2 odst. 5 InfZ profesní samosprávné komory poskytují podle tohoto zákona pouze informace vztahující se k výkonu veřejné správy, který jim byl svěřen zákonem.

[13] Dle ustanovení § 11a InfZ může povinný subjekt odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí, pokud lze ve vztahu k ní dovodit, že cílem žadatele

je způsobit a) nátlak na fyzickou osobu, jíž se týkají požadované informace, pokud nejde o informace podle § 8a odst. 2, nebo b) nepřiměřenou zátěž povinného subjektu; za způsobení nepřiměřené zátěže se považuje také podávání žádostí o informace u většího počtu povinných subjektů bez zjevné obsahové souvislosti požadovaných informací, a to zpravidla v reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli nebo na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a). Rozsah požadovaných informací nebo počet podaných žádostí není bez dalšího důvodem pro odmítnutí žádosti podle odstavce 1.

Aplikace na předmětný případ

[14] Úřad nejprve považuje za vhodné konstatovat, že se nebude zabývat žadatelovými předchozími žádostmi, na něž pravděpodobně jeho nynější žádost navazuje. Tyto žádosti nejsou předmětem nynějšího řízení. Úřad též nebude brát v potaz důvod, proč došlo k nejasnostem v číslování žadatelových věcí povinným subjektem, jelikož to Úřadu nepřísluší. Úřad však považuje za vhodné zmínit, že přestože k tomu povinný subjekt není povinen, tak pakliže došlo ke zmatení vlivem změny v číslování písemností povinného subjektu, povinnému subjektu nic nebrání žadateli sdělit důvody, pro něž je možno v současnosti některá jeho rozhodnutí dohledat pod více spisovými značkami nebo čísly jednacími, aby se předešlo dalším případným nejasnostem.

K ustanovení § 2 odst. 5 InfZ:

[15] Aplikace tohoto ustanovení v nyní projednávaném případě je skutečně nepřiléhavá. Dle ustanovení § 18 odst. 2 ZA „*ten, kdo nesplňuje podmínky pro ustanovení advokáta soudem podle zvláštních právních předpisů a ani si nemůže zajistit poskytnutí právních služeb jinak, má právo, aby mu Komora na základě jeho včasné žádosti určila advokáta k poskytnutí a) právní porady podle § 18a nebo b) právní služby podle § 18c*“. Dle věty první ustanovení § 18c odst. 1 ZA „*žadatel, jehož příjmové a majetkové poměry to odůvodňují, a který není ve věci, v níž žádá poskytnutí právní služby, zastoupen jiným advokátem nebo osobou podle § 2 odst. 2 písm. a), má právo, aby mu Komora určila advokáta k poskytnutí právní služby*“. Dle ustanovení § 55a odst. 1 ZA „*ve věcech uvedených v § 18a až 18c postupuje Komora podle správního řádu, nestanoví-li tento zákon jinak*“.

[16] Povinný subjekt navíc v napadeném rozhodnutí aplikaci tohoto ustanovení vyvrací sdělením, že „**informací, která při plnění výkonu veřejné správy vznikla činností povinného subjektu, je rozhodnutí povinného subjektu, která jsou zaznamenaná, avšak všechna tato rozhodnutí již byla žadateli v minulosti doručena**“. Povinný subjekt tak sice ve výroku rozhodnutí uvedl ustanovení § 2 odst. 5 InfZ, v odůvodnění však výslovně konstatuje, že žadatel požaduje rozhodnutí vzniklá při výkonu veřejné moci ČAK.

[17] V souladu s výše uvedeným tedy lze jednoznačně konstatovat, že rozhodování ČAK o určení advokáta k poskytnutí právní služby lze podřadit pod výkon veřejné správy, který byl ČAK svěřen zákonem. Žadatel přitom žádá o zaslání tří konkrétních rozhodnutí ČAK o (ne)určení advokáta jemu samému. Žádost se nesporně týká agendy prováděné povinným subjektem v rámci jemu svěřené veřejné správy, což uvádí i povinný subjekt v napadeném rozhodnutí. **Odkaz na ustanovení § 2 odst. 5 InfZ v napadeném rozhodnutí tak skutečně postrádá smyslu.**

K ustanovení § 3 odst. 3 InfZ:

[18] Ani odkaz na toto ustanovení InfZ není přiléhavé, jelikož se jedná o vyluku z práva na informace, a jednak povinný subjekt ani netvrdí, že požadovaná informace neexistuje, ba právě naopak.

[19] Lze podotknout, že Úřad si od povinného subjektu požadované informace vyžádal, jelikož nebyly zahrnuty v předloženém spisovém materiálu. Požadovaná rozhodnutí jsou sice označena odlišnými čísly jednacími, než uvádí žadatel, tato skutečnost je ovšem pochopitelná vzhledem k tomu, že právě odlišnost spisových značek některých rozhodnutí povinného subjektu byla dle žadatele důvodem pro podání nyní projednávané žádosti.

[20] Úřad tak může s naprostou jistotou konstatovat, že informace požadované žadatelem existují a lze je poskytnout. **Odkaz na ustanovení § 3 odst. 3 InfZ v napadeném rozhodnutí tak rovněž postrádá smysl.**

K ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) InfZ:

[21] Odkaz na toto ustanovení je sice přiléhavý, ale nedostatečně odůvodněný a navíc opožděný. Dle metodiky Ministerstva vnitra (k nalezení na webové stránce <https://www.mvcr.cz/>), které je garantem InfZ a jehož pozici jako takového a význam jehož metodické činnosti uznal i Ústavní soud (viz nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 25/21 ze dne 17. 1. 2023), k novele InfZ č. 241/2022 Sb., „**zákonem stanovená sedmidenní lhůta, ve které je povinný subjekt oprávněn rozhodnout o odmítnutí žádosti kvůli zneužití práva žadatelem, má povahu prekluzivní lhůty. To znamená, že po marném uplynutí této lhůty, která počíná běžet ode dne přijetí žádosti, povinný subjekt nebude oprávněn žádost z uvedeného důvodu odmítnout (a to ani tehdy, pokud by se jednalo o případ zjevné „šikany“)**“. Povinný subjekt přijal žadatelovu žádost dne [REDAKCE]. Prekluzivní sedmidenní lhůta pro odmítnutí žádosti dle ustanovení § 11a InfZ tedy uplynula [REDAKCE]. Povinný subjekt však své rozhodnutí vydal teprve dne [REDAKCE]. **Tuto vyluku z práva na informace tak již nebylo lze na projednávaný případ aplikovat.**

[22] Navíc, tento zákonný důvod vychází z univerzálního právního principu zákazu zneužití práva. Za zneužití práva na informace lze obecně považovat takové jednání, jehož skutečným cílem není realizace práva na informace, nýbrž je v rozporu s dobrými mravy vedeno přímým úmyslem způsobit jinému újmu nebo zátěž atp., resp. je motivováno nedovolenou pohnutkou žadatele. Nejedná se tak o skutečné, ale pouze o zdánlivé uplatňování práva, které je v rozporu s účelem práva na informace. V praxi je nutné „šikanózní“ úmysl žadatele dovozovat z okolností podané žádosti. **Pouhá domněnka, že pohnutka žadatele je „šikanózní“, k dovození zneužití práva nestačí.** Uplatňování práva na informace, a tedy i jeho případné zneužívání, je značně individuální, a proto jej nelze hodnotit paušálně. Zneužití práva na informace lze dovozovat jediné ze skutečností, které jsou v tom kterém případě dány.

[23] Povinný subjekt odmítl žádost na základě ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) InfZ. Jde o případ, kdy povinný subjekt ve vztahu k podané žádosti dovodí, že cílem žadatele je nepřiměřeně jej zatížit. Co se rozumí „nepřiměřenou zátěží“ zákon nedefinuje. Tato skutková podstata obecně míří na situace, kdy smyslem žádosti je cílené ochromení až paralyzování činnosti povinného subjektu. Cílem naopak není vyloučení žadatele, který sice podává více žádostí, ty však mají společný účel, např. zájem žadatele o určitou oblast, společenský problém apod. **Samotný počet nebo obsáhlost žádostí však ještě bez dalšího neznamená, že jde automaticky o zneužití práva** (viz § 11a odst. 2 InfZ).

[24] Zákonem výslovně předpokládanou indicií zneužití práva je, že podání žádosti je zpravidla reakcí na „předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli“ či „na vztah s fyzickou osobou uvedenou v písmenu a)“, tj. fyzickou osobou, již se požadované informace týkají. Tyto okolnosti však mohou být pouze jedním z „nepřímých důkazů“ zneužití práva na informace. Nelze dovozovat, že pokud je žádost reakcí na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli, jde automaticky o zneužití práva. Jinými slovy, **„předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli“ nemusí být vždy a za každých okolností indicií, že žadatel se prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím „mstí“ veřejné moci.** Závěr o zneužití práva zpravidla nebude vhodné opírat o jediný „nepřímý důkaz“, ale takový závěr bude možné učinit až na základě více indicií provázejících danou žádost, které zpravidla až v jejich vzájemné spojitosti a s přihlédnutím k intenzitě jejich zastoupení v konkrétním případě povedou k jedinému závěru, že žadatel svého práva **nepochybně** zneužívá. Důkazní břemeno je přitom na povinném subjektu. Potenciálně nelze vyloučit ani jiné, zákonem výslovně nepředpokládané, případy zneužití práva, které nelze podřadit pod ustanovení § 11a InfZ. Tyto případy zneužití práva bude možné dále „postihovat“ jako faktické důvody a žádosti odmítat podle příslušné judikatury správních soudů.

[25] Je třeba náležitě zdůraznit, že **zneužití práva je** podle judikatury správních soudů **prostředkem ultima ratio**, který by měl být (až na případy na první pohled zjevné šikany) použit až jako poslední možnost. Pokud se nejedná o případ extrémního a na první pohled zjevného zneužití práva, měla by úvaha o zneužití práva předcházet úvaha povinného subjektu, zda se na požadované informace nevztahuje příslušný zákonný důvod pro odmítnutí informací a zda tento věcný důvod nepřevažuje nad právem žadatele na informace. Aplikace tohoto zákonného důvodu klade vysoké nároky na odůvodnění správních rozhodnutí, z nichž musí být zřejmé důvody, pro které byl učiněn závěr o jednoznačném zneužití práva. Současně se uplatní princip, podle kterého **pokud zneužití práva není zcela jednoznačné a zřejmé, je třeba vždy žádost vyřídit ve prospěch žadatele, tedy požadované informace mu poskytnout, ledaže by se na tyto informace vztahoval některý z věcných důvodů pro odmítnutí.**

[26] Dle Úřadu by tak ani v případě, kdy by povinný subjekt žádost odmítl pro zneužití práva v zákonné sedmidenní lhůtě, nebylo by lze tuto zákonnou výlukou na nyní projednávaný případ aplikovat, jelikož k domnělému zneužití práva žadatelem povinný subjekt pouze konstatoval, že *„všechna tato rozhodnutí již byla žadateli v minulosti doručena. (...) veškeré žádosti žadatele byly řádně vypořádány a žadatel byl písemně vyrozuměn o jejich výsledku, vč. zaslání všech písemných rozhodnutí ke všem jeho žádostem. (...) Nemůže být k tíži povinného subjektu přičítáno, že žadatel směřuje na povinný subjekt tolik žádostí, že o nich již pravděpodobně ztratil přehled (...) institut podání žádosti o informace (...) neslouží k tomu, aby povinný subjekt žadateli vykonával funkci sekretáře a opakovaně mu zasílal informace/dokumenty, které již v minulosti (a některé i OPAKOVANĚ) žadatel obdržel (...) povinný subjekt ani neshledává zákonný důvod, proč by tak činit měl. (...) kromě nespočtu žádostí žadatele o určení obhájce k poskytnutí bezplatné právní služby (jedná se o několik desítek žádostí a tyto žádosti zahrnují také dlouhé časové období, a to počínaje rokem 2011, tedy období 12 let komunikace žadatele s povinným subjektem) a žádostí o poskytnutí informací (...) žadatel vede s Komorou i několik soudních sporů, a proto považuje postup žadatele jako vytváření nepřiměřené zátěže pro povinný subjekt, a to jako reakci na předcházející postup povinného subjektu vůči žadateli (...).“*

[27] Dle Úřadu je takové vysvětlení aplikace ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) InfZ neprůkazné, a to zejména vzhledem k tomu, že skutečnost, že žadatel podal během dvanácti

let „nespočet“ žádostí dle InfZ a „několik desítek“ žádostí o určení obhájce dle ZA, není dle ustanovení § 11a odst. 2 InfZ samo o sobě důvodem pro odmítnutí žádosti pro zneužití práva. Povinný subjekt dle samotného znění žádosti ani nemůže dovozovat, že žádost byla podána s nezákonným úmyslem povinný subjekt zahltit, jelikož se jedná o žádost o anonymizovanou trojici rozhodnutí týkajících se žadatele, každé o jednom listu, kdy žadatel podle svých odvolacích námitek tato rozhodnutí požadoval zejména z toho důvodu, že se číslování předmětných dokumentů neshodovalo s tím, které měl k dispozici. To, že povinný subjekt není povinen být „sekretářem“ žadatele, nelze popřít, dle Úřadu však taková činnost nebyla ani vyžadována. **Dle Úřadu tak nelze v nyní projednávaném případě hovořit o zneužití práva na informace.**

[28] Povinný subjekt dále konstatoval, že „*jelikož Komora požadované informace žadateli již v minulosti poskytla v rámci správních řízení a žadatel zároveň nijak neosvědčil důvod, proč tato rozhodnutí znovu požaduje, přičemž případné potenciální nároky, které by žadatel chtěl vůči Komoře uplatnit, jsou již vzhledem k "stáří" vydaných rozhodnutí pravděpodobně promlčené (...) nezbývá proto než žádost žadatele odmítnout*“.

[29] Povinný subjekt tak namítá, že informace žadateli již v minulosti poskytl, ovšem nikoliv v rámci řízení dle InfZ, ale v rámci správního řízení, tedy pravděpodobně v rámci předmětných řízení o určení advokáta dle ZA. Dle doktrinálních závěrů přitom: „*lze proto obecně konstatovat, že **povinný subjekt není povinen žadateli znovu vydávat již jednou poskytnuté informace. Podmínkou přitom je, že informace již vydal přímo žadateli, a to zpravidla na základě jím podané žádosti podle SvInf, neboť ten zakládá výslovnou povinnost informaci vydat, resp. žádost ve stanovené lhůtě vyřídit, a upravuje i prostředky ochrany žadatele v případě porušení této povinnosti ze strany povinného subjektu. V této souvislosti sice lze uvažovat o tom, že informace by mohly být poskytnuty žadateli i v jiném procesním režimu než je SvInf, nicméně i v tomto případě by bylo nutno trvat na splnění alespoň druhého požadavku, tedy aby se jednalo o informace poskytnuté přímo povinným subjektem osobě žadatele, neboť „prověřování“ toho, zda žadatel již informací nedisponuje z jiných zdrojů, by šlo zjevně nad rámec SvInf. Samozřejmě výjimkou z možnosti opakovaně neposkytnout informace jsou situace, v nichž žadatel z objektivních a jím specifikovaných důvodů již poskytnutou informací nedisponuje a kdy mu ji je třeba – i s ohledem na princip dobré správy a pojetí veřejné správy jako služby veřejnosti – poskytnout znovu***“ (srov. FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 713–714).

[30] Tedy skutečnost, že povinný subjekt žadateli již v minulosti jako účastníkovi správního řízení požadovanou informaci poskytl, lze v souladu s doktrinálními závěry podřadit pod možnost neposkytnutí již jednou zpřístupněné informace. Ovšem vzhledem ke změně v číslování dokumentů povinného subjektu, k němuž v mezidobí došlo, a kvůli němuž žadatel, jak vyplývá z jeho odvolání, předmětnou žádost podal, je dle Úřadu v zájmu dobré správy, aby povinný subjekt žadateli vyhověl. Bylo by též namístě, aby povinný subjekt žadateli sdělil, z jakého důvodu k onomu žadatelem tvrzenému „přečíslování“ předmětných listin došlo. Úřad přitom zcela rozumí a podporuje postoj povinného subjektu, který se chce vyhnout své redukci na pouhého „sekretáře“ žadatelů o informace, ovšem vzhledem k okolnostem případu je žadatelův požadavek dle Úřadu možno považovat za oprávněný, a navíc za zcela neinvazivní, jak je vysvětleno výše.

[31] Závěrem je třeba konstatovat, že důvod pro podání žádosti a úmysl žadatele pro další nakládání s požadovanými informacemi obecně nelze zjišťovat, nejedná se o zákonné náležitosti žádosti dle ustanovení § 14 InfZ. Tedy to, že žadatel „*zároveň nijak neosvědčil*

důvod, proč tato rozhodnutí znovu požaduje“ není zásadní pro posouzení žádosti, jelikož důvod pro podání žádosti a úmysly žadatele lze zjišťovat jen ve specifických případech, např. při nutnosti provedení testu veřejného zájmu. Dle Úřadu tak v nyní projednávaném případě žadatel důvod pro podání žádosti uvést nemusel, nebyl k tomu ze zákona povinen, a povinný subjekt nebyl oprávněn namítat, že důvod pro podání žádosti žadatel neuvedl.

[32] S ohledem na výše uvedené Úřad neshledal žádný zákonný ani judikaturou uznaný faktický důvod, proč žadateli jím požadované informace neposkytnout. Proto **napadené rozhodnutí zrušil, řízení zastavil a přikázal povinnému subjektu informaci poskytnout.**

IV. Závěr

[33] Na základě posouzení všech relevantních skutečností dospěl Úřad k závěru, že žadatelovo odvolání je důvodné. Rozhodnutí povinného subjektu je nesprávné a nezákonné.

[34] S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výrocích tohoto rozhodnutí.

Poučení

Proti výroku I. tohoto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu a podle ustanovení § 16 odst. 5 InfZ nelze odvolat.

Proti výroku II. tohoto rozhodnutí se podle ustanovení § 16 odst. 5 InfZ nelze odvolat.

Praha 28. srpna 2023

Mgr. Lenka Kopřivová
vedoucí oddělení rozhodování

Rozdělovník:

1.
2. Česká advokátní komora, Kaňkův palác, Národní 16, 110 00 Praha 1, ID DS: n69admd